

TŘICÍTKA

Volal mi kamarád z Curychu. Že se právě rozvedl a hrozně si to užívá. Pronajal si byt v centru a každý večer tam má jinou pětadvacítku.

Představa, že by něco podobného udělala jeho bývalá manželka, je značně bizarní. Ne-li nemožná. Na druhé straně, ona si přece může najít nějaké jiné hobby. Třeba se konečně naučí luštit křížovky. Věk prostě není pověra. Je k nám zatraceně nespravedlivý.

Markéta Hrubešová, Pavlína Fechterová, Renata Kalenská, Lucie Blagojević... a hodně mých dalších kamarádek TO „už má za sebou“. A nezhroutily se. Naopak. Unisono tvrdí, že je to fajn. Občas dokonce přidávají na superlativech. Dozvěděla jsem se, že nikdy neměly lepší sex, hezčí tělo, nedělaly menší chyby ve vztazích... Říkají, že už naprosto přesně vědí, co nechtějí, a tím pádem se matně přibližují k tomu, co chtějí. Hraný entuziasmus, že by? Píšu teď o té bájně hranici třiceti let. Když mi bylo dvacet sedm, říkal můj táta, že mám „posledních pár let“. Tehdy jsem se domnívala, že jenom žertuje. Ale měl pravdu. Skutečně jsem tenkrát měla těch „pár let“.

Šance, že v době, kdy bude moje dcera samostatná, což bude nejdříve za třináct let, udělám doktorát, budu psát scénáře pro Hollywood či se vdám za Claudia Abbada, ty šance se blíží nule.

Samozřejmě že existují výjimky. Jen žádnou neznám. Život fakt nezačíná ve třiceti.

(2004)

SPOLEČNÁ DOMÁCNOST

Nedávno jsem ocenila existenci bratrů. Moje kamarádka Lucie se potřetí za dobu, co se známe, stěhovala od nějakého muže (tentokrát od jogína). Povaha, intelekt a charakter těchto mužů je teď irelevantní. Důležité je, že všechny ty tři vztahy zkrachovaly. A ve chvíli, kdy končí, nastupuje na scénu Lucčin bratr, který přijede z hor, kde chová ovce (s nikým nekomunikuje a dívá se na mraky). Tak tento bratr sestoupí ze svých výšin do městského, normálního, komerčního světa a auto – ještě špinavé od převážení oveček – naloží deseti květinami, přibalí knihy, pár svršků a vzlykající Lucii – no a to všechno zase někam převez. Většinou prý mlčí. Jen nedávno utrousil takovou docela pádnou připomínku. Řekl totiž: „Lucie, proč s těmi muži musíš neustále bydlet?“

Velká otázka svým významem. Ne? Proč totiž musíme s někým koexistovat? Nestačí nám občasné večere? Noci? Pár víkendů? A zimní a letní dovolená? Nestačí to? Musíme mít společnou pračku, postel a knihovnu? („Představ si, že si k těm mým Philipům Rothům, Vonnegutům a Carverům přidá svého Hai-

leyho a kresleného Asterixe!!!“ Lucina znechucená přímá řeč po tříletém soužití s prodejcem motorek.)

Takže nestačí nám to? Ne, nestačí. A nejenže se chceme sestěhovávat s vidinou velké, klidné a láskyplné rodiny. Ještě navíc se maskujeme do lepších mimikry. Již zmiňovaná Lucie zahodila všechny své Baldinini botky a Max Mara svetříky. Oblékla se do jogínských tepláků a začala chroupat zrní. Dnes už tedy zase normálně jí. Ale zrní chroupala dva roky. Dva roky!!!

Proč mne to celé tak moc zaujalo? No protože jsem si donedávna myslela, že mne nic, ale vůbec nic nevyvede z mé pohody. Že když je má dcera u svého táty a já zrovna nemám žádnou práci, že se budu válet ve vaně, číst básničky a chroupat slané mandle. A změna. Žádná horká voda. Běhala jsem v pohorkách po českých lesích. Nejenže kdyby mi někdo řekl, že ujdou deset kilometrů – jen kvůli muži, té občasné mátožné entitě, tak bych si myslela, že blouzní. Vrchol byly ty boty. Nic hnusnějšího jsem ještě na noze neměla. Ale jak mne potěšila ta „mužská“ pochvala, že mi ta hrůzná obuv sluší. (Blábol, samozřejmě. Ale zkuste těm blábolům nevěřit.) Jediné, co mne na tom celém skutečně děsí, je, že nemám toho stoicky klidného bratra...

(2006)

KOLIK MILENCŮ SNESOU NAŠE DĚTI

Sestra mojí kamarádky se právě podruhé rozvádí. Na tom by nebylo nic tak moc divného. Zvláštní je však důvod. Rozvádí se kvůli dětem. Ona má v péči dceru z prvního manželství. On má ve střídavé péči dceru z prvního manželství. Oběma dcerám je osm let. Nejenže se naprosto nesnesou. Žárlí na sebe a všemožně si ubližují. Ještě ke všemu absolutně nenávidí třetí dítě, které mají ti dva rozvádějící se spolu. Jedná se o sedmiměsíční miminko. O kluka.

Ti dva lidé mají přípravu na zvládnutí konfliktů. On záchranář od horolezců. Ona dětská psychologka (považte tu absurditu...). A stejně situaci moje dítě a tvoje dítě bije naše dítě naprosto nezvládli. Ono to totiž nesmírně těžké je.

„Hele, ty se mnou asi nechceš mít nějaký vážný vztah, když mi ani neukážeš svoje dítě?“ řekl mi nedávno jeden z mých přátel. A co na to odpovědět? „Ne. Nechci.“ Nebo: „Ne, bojím se.“ Nebo: „Ne, nevěřím ti.“ Všechno špatně.

Moje přítelkyně Kateřina, méně úzkostná matka, než jsem já, řeší situaci opačně. Ukáže svým dětem každého muže, kterého potká. Vítá je se slovy: „Před-

stavte se, zvykněte si.“ A loučí se se slovy: „Už se nikdy nevrátí. Zvykněte si.“ Trošku hrůza pro ty malé hlavy. Nicméně taky eventualita. Koneckonců můj spolužák ze základní školy Lukáš měl tatínků dokonce osm. Osm!!! Jednou přišli na rodičovské sdružení dva najednou. Maminka to zřejmě překombinovala...

Nevím, jaké je správné řešení. Jen nějak podvědomě tuším, že okouzlení „být tím náhradním rodičem“ vydrží chvíli. A pak už je to jen nesmírná dřina. A člověk by měl vybrat někoho, kdo vydrží. Což paradoxně nemusí být horolezec-záchranář, ale třeba počítačový analytik. Jak furt sedí na jednom místě, mohli by být emocionálně stabilní.

Z oné ambice „vydržet“ plyne jedno ne příliš povzbudivé, avšak pravdivé ponaučení. Že každá další životní volba je těžší a těžší.

(2007)

UTAJENÁ MANŽELKA

„**K**olik manželství jste už stihla rozbít?“ Tak tuhle sugestivní otázku mi položila žena – stále ještě manželka – jednoho mého blízkého kamaráda. Podotýkám – opravdu kamaráda.

Po přímé otázce té hezké, vzdělané a velice dobře upravené ženy jsem se sebekriticky podívala na své oprýskané nehty. „Žádné. Myslím, že opravdu žádné,“ zašeptala jsem velice nesměle na svoji sebeobranu.

„Našla jsem u svého muže v pracovním stole vaše fotky. Můžete mi to tedy nějak vysvětlit?“ ptala se ta sympatická dáma. „No, tak to opravdu nevím. Vídám ho sporadicky. A rozhodně si mne při obědech nefotí.“ Snažila jsem se dál diplomaticky balancovat. Ale pravda – byla jsem už úplně spletená. „Pochopte přece, kdyby tam měl nějaké anonymní pornoherečky jako každý normální chlap, to by mi nevadilo. Ale proč tam má vás?“ ptala se. Bizarní, že? Anonymní nahé jsou O. K. Ale konkrétní oblečená je špatně...

Té docela milé a ke konci rozhovoru již velmi nejisté ženě jsem posleze vysvětlila, že půjčovat si jejího manžela rozhodně nehodlám. Ani třeba jen na

čtvrteční dopoledne... Když jsem se pak nad ní zamýšlela, nechápala jsem. Přece i kdybych s ním spala, nejhorší možná varianta je konfrontace, ne? Ještě víc než ji jsem však nechápala jeho.

Mé stadium divení však dlouho nevydrželo. Druhý den jsem na jakémsi golfovém soaré potkala půvabnou drobnou blondýnku – schválně zdůrazňuji, jak ta žena vypadala, protože naprosto přesně ztělesňovala typ tvora, o kterém jsem byla přesvědčena, že ho každý mužský jedinec musí jen a jen opatrovat a chránit.

Tahle dívka, říkejme jí třeba Kateřina, mi vyprávěla příběh. Příběh, jak sedm let žila s mužem, s otcem svého malého syna. A on si během těchhle sedmi let nejen stačil pořídit jiné dítě – dceru. Podobně starou, jako je Kateřinin syn. Ještě se stačil i oženit!!! Chápete? Oženit. Přitom s Kateřinou stále žil, jezdil na dovolené a chodil do divadel. Rozumíte té absurditě? Žije s oficiální milenkou a podvádí ji s neoficiální manželkou?

Když Kateřina zjistila situaci, samozřejmě se ptala. Kdo by se také neptal... A ten originální muž, říkejme mu třeba Honza, tvrdil, že se jednalo jen o fingovanou svatbu. Proč fingovanou, neprozradil – to je prý příliš osobní, to říct nemůže. I Kateřina nelenila a zašla si na radnici, kde si nechala za pomoci pár úplatků ukázat fotky z Honzíkovy svatby. Tak tedy na té veselici „jen na oko“ byli rodiče obou zúčastněných, přátelé, dokonce i její přátelé!!!, ne-

věsta v bílém... Kateřina měla co dělat, aby se dokázala nadechnout. Najednou chápala, proč ji Jeníkovi rodiče tak neradi vídají, proč ji nikdo nezve na ty vesnické zahradní grilovačky... Samozřejmě začala brečet. Také se jí však začala hrozně motat hlava. Přece jen je to ale osoba rozumná, a tak složit se na Novoměstské radnici, to se jí nezdálo jako pěkné a vhodné vyvrcholení celého příběhu. A náš Honzík? Samozřejmě že ho vyhodila. Žije sám. Kdyby si totiž chtěl vybrat, už by si dávno vybral. A z tohohle značně netypického příběhu plyne i poučení pro onu manželku, která nám postávala před redakcí. Člověk totiž nikdy neutíká k někomu. Ale od někoho...

(2007)